

Valentin Katajev: Kvadratura kroga

Izvrstna predstava duhovite in velezabavne komedije iz življenja boljševiške mladine

Ljubljana, 5. novembra.

Duhovita, resnično vesela in prijetno zabavna komedija mladega ruskega ironika in satirika se je po štirih letih vrnila na naš oder. V novi, mnogo srečnejši inscenaciji in boljši režiji je učinkovala kakor preniera in želi še močnejši uspeh, zlasti zato, ker so nosiliči sester ulog zunanje in notranje bolj ustrezali ter dajali predstavi značaj dobro uglašenega klavirja.

M. S-eva je v našem listu že povedala vse, kar je mogoče povedati o ljubezni igri, njenem avtorju in režiserjevi naznenosti. Freostaja mi torej le, da poročam o predstavi.

Režiser in obenem inšenator, inženjer arhitekt Bojan Stupica je ustvaril na odru razceeno podprtitično sobo, v kateri prebitava konsolomca, prav mlada ruska intellegeta Vasja in Abram. Ne da bi drug družemu povedala, se dasta uradno registrati, to se pravi po boljševiško poročiti in privredeti svoji ženi. Tonjo in Ljudmiliko. Zakonska parčka stanujeta torej v skupni sobi, vsak ima polovico prostora, a tudi skupno postelj uporablja skupno, to se pravi vsako drugo noč, dočim spita sicer v naslonjaču in na leseni klopi. Od česa živita zakonski dvojici, ne vemo, le Tonja omeni, da je uradnica, pa hkratu menda študentka.

Tako je med njimi vse v redu; tovariši so si, ističi boljševiških načel, strogo revolucionarnih svetovnih nazorov in ostrega prezira do vsega buržujskega, »fevdalnega«. Pa se pojavi med njimi še čisto buržujska, fevdalna ljubezen in prevne vse: ljubezen zamenja partnerja, treba bo nove registracije in življenje bo teklo dalje v pravilni strugi. Zakaj ljubezen premaga vse načela, se ne briga za predskodke in zmaguje povsod v edino nad moralom ali nemoralom, kakor jo vsljuje teorija ali pisani zakoni, makar boljševiški. Ironična in satirična komedija je groteskna skila nedavnih ruskih razmer, ki jih Katajev z ljubezni žaljivostjo biča, kaže pri tem resnično veliko poročjo partizanske nediscipliniranosti.

Evropsko ime — Karel Čapek

Zanimivo predavanje publicista B. Borka — Veliko zanimanje za razstavo češkoslovaške knjige

Ljubljana, 5. novembra.

Našemu kulturnemu življenju daje te dni razstava češkoslovaške knjige poseben značaj; marsikdo je imel v Ljubljani pogosto priliko tožiti nad filistrvom, vendar se navadno izkaže pri vseh kulturnih dogodkih, da ima Ljubljana tudi svojo kulturno sredino, kar velja v polni meri za razstavo češkoslovaške knjige, ki je od dne do dne bolj obiskana. Včeraj je obisk mendo dosegel rekord. Zelo dobro je bilo obiskano večer tudi predavanje publicista B. Borka o enem vodilnih sodobnih čeških pisateljih, Karlu Čapku.

To predavanje ni bilo zgolj informativno, temveč izčrpano. Poslušalci so bili očitno prijetno presečeni. Pred predavanjem je pozdravil občinstvo predsednik JC lige dr. E. Starc, s posebnim veseljem pa skladatelja Rudolfa Karla, profesorja praskega konservatorija. Skladatelj se mudi v Ljubljani zaradi premere njegove opero »Botra Smrte«, ki bo v soboto. Predsednik je s posnosom sporočil, da vlada za razstavo veliko zanimanje ter da je bilo samo včeraj okrog 500 obiskovalcev. Prihodne dni se obetajo na razstavi še ekskurzije posameznim organizacijam in šol, n. pr. v soboto JUU.

Predavatelj, ki je znan kot izvrstni esejist, nam je prikazal Čapka v tako jasnih ter določnih obrisih, da so si poslušalci lahko ustvarili popolno sliko o pisatelju, čeprav bi ne poznali njegovih del. Borko karakterizira že v prvih stavek in ne tipaže za pisateljevo podobo v zamotani analizi njegovih del in elementov njegovega sloga kakor delajo nekateri kritiki. Bas v tem je velika vrednost njegovega predavanja, ki zasluži, da bo v celoti objavljeno v reviji, zato posnemamo iz njega le nekatere najznačilnejše ugotovitve.

Glavna ugotovitev je predvsem, da je K.

Capek izmed sodobnih čeških pisateljev najbolj evropsko ime; predavatelj se vprašuje, ali je Čapek s svojo pesniško kemiijo ustvaril spojino narodnega in mednarodnega elementa, kakršna je najbolj dostopna tudi tujemu okusu, in odgovarja, da se mu je to posrečilo, čeprav Čapek ni najbolj tipičen češki pisatelj. Njegov literarni stil se giblje med novoklasicizmom in ekspresionizmom, njegov svetovni nazor bi pa lahko označil za humanistični realismus. To, s čimer je Masaryk označil svoj svetovni in življenjski nazor, velja tudi za Čapka: konkretizem.

Nato je predavatelj prešel k Čapkovemu delu, ki ga je razdelil v tri skupine: spis z utopističnimi motivi, v drugo skupino, ki obsega novoklasistično drobno prozo, v tretjo skupino pa je predavatelj uvrstil vse neepično plast Čapkovega dela, njegove potopise in druga dela. Čapek tudi riše ter illustrira sam svoja dela. V kratkem časopismen poročilu se ne moremo pomuditi pri posameznih oznakah in vrednotenju Čapkovega dela, zato pa naš navedemo vsaj odstavke iz sklepa predavanja, da se preprate, kako živo je predavatelj zadel Čapkovo pisateljico in človeško podobo: K. Čapek je eden najzanimivejših literarnih pojavov v vsej sredini Evropi, je prav in čisti reprezentant sedanja češke racionalistične in evolucionistične demokracije, predstavljen danes tiste vodilne plasti, ki še zauha človeške pameti in veruje, da se življenje v marsičem po razvojni poti izboljšati, v marsičem pa je prav, da je Čapek takšen, kakršen je.

Občinstvo je nagradilo predavatelja z iskrenim priznanjem, nakar je akademik Föger prečital nekaj odstavkov iz Čapkove knjige »Molčanja s T. G. Masarykom«.

EMILE GABORIAU
ZAKONSKI IN NEZAKONSKI SIN
ROMAN.

Hvala, gospod sodnik, zdaj mi je že malo slaglelo, — je odgovoril grof. — Počutim se tako dobro, kakor je pač mogoče spo tako strašen udarcu. Ko sem zvedel, kakšnega zločina je obdolžen moj sin in da je bil aretiran, mi je bilo kakor da je udarila vame strela iz jasnega. Misliš sem, da sem krepak, toda to me je strič. Moja služinčad je mislila, da sem mrtev. O, zakaj nisem bil! Rešila me je moja krepka telesna konstitucija, kakor pravi moj zdravnik. Jaz pa mislim, da hoče sam bog, da ostanem živ in da izpijem do dna kelih poniranja.

Območnik je, kri mu je pritisnila v grlo in dušil se je. Preiskovalni sodnik je stal nepremično pri svoji pisalni mizi. Kmalu je grofu odleglo in nadaljeval je: Jaz nešrečen! Saj sem moral to pričakovati! Mar ne pride vse na dan, prej ali slej. Kaznovan sem s tem, kar sem zagrešil — s posnom. Priklical sem vihar nad svoj dom. Albert morilec! Vikom Comarin in pred porto! Ah, gospod kaznujte tudi mene, kajti jaz sam sem drugje pripravil ta zločin. Petmajst stoletij najčestije slave utone z menoj v blatu!

Daburon je smatral dejanje grofa Comarina

za neodpustljivo. Zato je tudi trdno sklenil, da mu ne bo prizanašal z zmerjanjem. Zdeleno so mu je, da prihaja k njemu nadalj veljak, skoraj nedostopen, in prisegel si je, da mu bo vso to nadutost pošteno izbil z glave. Navaden zemljan, ki ga je markiza Arangeeva nekoč smotria tako z viska, je bil morda ohranil v sebi zrno sovraštva do aristokracije, ne da bi se bil sam tega zavedal. Ko je pa videl zdaj pred seboj tega skrušenega in obupanega moža, se je njegovo ogorčenje izpremenilo v globoko sočutje in v duhu se je vprašal, kako bi mu olajšal to bolest.

— Pišite, gospod, — je nadaljeval grof s hladnokrvnostjo, ki bi je pred desetimi minutami ne bili našli pri njem, — pišite moje priznanje in ne izpreminjajte ničesar na njem! Ne potrebujem več milosti, ne obzirnosti. Česa bi se mogel odstejše bat? Mar mi ne bo treba čez nekaj dni, meni, grofu Comarinu, stotip pred sodiščem in javno razgaliti sramote našega doma? Ah, zdaj je vse izgubljeno, tudí čast. Pišite, gospod, moja volja je, da bi vsi vedeli, da sem bil prvi krivec. Zvedeli bodo po tudi, da sem bil že grozno kaznovan in da ni bilo treba te zadnje in strmesne preizkušnje.

Grof je območnik, da bi zbral svoje misli in obudil spomine. Potem je znova povzel besedo z mirnejšim glosom:

— Ko sem bil v Albertovih letih, sta me roditelji prisilili, oženiti se z najplemenitejšim in najnedolžnejšim dekletonom, ne da bi se ozirala na moje

prošnje. Pahnili sem jo v veliko nesrečo. Nisem je

Predavanje fotoamaterja Cveta Šviglija

Gmetni uspeh prireditve je bil dober, moralni pa ne tako

Ljubljana, 5. novembra

Cveto Šviglij spada med naše najboljše fotoamaterje, znan je pa tudi kot duhovit predavatelj, zato ni čuda, da je imel pri snotnem predavalnem v tem polno dvoran. Delavake zbornice. Cmetni uspeh — prireditve je bila dobrodelna — je bil torej zadovoljiv, manjši pa je bil morda moralni. Poudariti je treba, da predavatelj v tem pogledu ne zadeneva kriva krv. Da so gledalec zapustili dvorano z deljenimi občutki, je v prvi vrsti kritiv ozki film. Ta je že po svojem bistvu namejena le za ožji domači krog in hvalezen le za prizore, ki se odigravajo neposredno pred našimi očmi. Kakor hitro se pa ozki film predvaja pred veliko množico in torej v veliki dvorani, izgubi na svojem udinku, kajti slike so tudi pri najboljši aparaturi premalo osvetljene, zaradi grobega rastra pada tudi na filmski trak dovolj sprejemljiv za ostre konture med svetlobo in temu, in so slike preveč zamaglene. G. Cveto Šviglij je torej v bistvu pogrešil, ko je predaval ozki film.

Večer g. Šviglija je treba razdeliti v dva dela — v enega, ki je obsegal diapozitive in drugega, v katerem je predaval film. Prvi del je žel nedeljeno priznanje in je bil v resnicini zanimiv in poten. 60 krasnih diapozitivov izbranih motivov z naših Alp, ki moralo zadovoljiti slehrmega. Za fotoamaterje je bila zlasti poučna razlag, ki jo je strokovno in še posebej podal predavatelj. G. Šviglij si je mimogrede privoščil naše Missionerov vzorov, zagodel je pa tudi modernim komponi-

tom, kar je končno njegova osebna zadava. Ze pri diapozitivih je bilo videti, da je predavatelj velik občudoval narave in so mu zlasti prirastali k srcu nekateri motivi, ki se vedno ponavljajo. Med temi je na prvem mestu mesec, ki je bil prikazan v vseh možnih variantah: enkrat je molel desno, drugič pa levo »rok« grozeče proti naravi, kar se je predavatelj sam izrazil. Ta del večera je dokazal, da je Šviglij si jasen amater, ki mu tehniku ne deluje nobenih preglevov.

Drugi del je bil posvečen filmu. Namen filma je, da kaže dejanie, če tega ni, je stvar zgršena že v svojem bistvu. Vrstili so se namreč epizodični motivi gorskih vrhov, zasnežene narave in pa seveda netežbeni mesec. Vsaka stvar, ki se pogosto ponavlja mora končno pošti neužitna ali vsaj dolgočasna. Posamezni prizori so bili zelo posredni, marsičesa je bilo očitno preveč v veliki dvorani. G. Cveto Šviglij pa je bil očitno preveč v veliki dvorani.

Večer g. Šviglija je treba razdeliti v dva dela — v enega, ki je obsegal diapozitive in drugega, v katerem je predaval film. Prvi del je žel nedeljeno priznanje in je bil v resnicini zanimiv in poten. 60 krasnih diapozitivov izbranih motivov z naših Alp, ki moralo zadovoljiti slehrmega. Za fotoamaterje je bila zlasti poučna razlag, ki jo je strokovno in še posebej podal predavatelj. G. Šviglij si je mimogrede privoščil naše Missionerov vzorov, zagodel je pa tudi modernim komponi-

Film »Garcia«

Ljubljana, 5. novembra
V Ljubljani je Wallace Beery pridobil že velik slavos in obširen krog prijateljev. In to po vsej pravici! Njegove kreacie v filmih »Arena krv in ljubezni«, »Viva vilač itd. so vsem nepozabne. Že čez nekaj dni bodo Ljubljani zopet imeli priliko videti svojega ljubljence v njegovi najnovojši vlogi v filmu »Garcia«. Film je izdelan v nem-

skem jeziku, kar bo občinstvu še bolj všeč. Vsebina filma je izredno napeta, dejanje se vrši v času Kubanske revolucije. Film »Garcia« nam predstavlja Wallacea Beerra kot pristaša revolucije, kot izdajalca, kot zvilega, ga prekanjenega vojnega dobavitelja, ki svoje tovarišje pošteno opchari, ki pa se končno skesa svojih lopotčin in svoj mačelj opore. Po lastno krovju. Brutalen, nasilen je Wallace Beery, vendar v svoji vlogi vsekozi simpatičen, človek dobrega, zlatega srca. Film »Garcia« bo občinstvu gotovo izredno ugajal, saj je bil tudi v inozemstvu deležen največjega uspeha. Na sprednu bo od petka dalje v kinu Sloga.

Vzvišeni občinski očetje

Originalno mesto za svoje zasedanje je izbral občinski svet v Oberstdorfu. Seja je bila sklicana v vagoncne žične zelenice, najdaljše v Evropi, speljane na 2225 m visoki Nebelhorn. Občinski očetje so se odpeljali 2.000 m visoko, da bi se lahko ozišli po vsej občini Oberstdorf in iz ptičje perspektive ugotovili, v katero smer naj se ta slikoviti kraj razvija. Tudi vprašanje prometa, ki zadnja leta teži občinski odbor, so hoteli obravnavati.

Občinski seja se v višini 2.000 m je pač ne kaže posebnega. Vsač o nji se lahko reča, da je bila na viški modernega časa. Po povratku je župan izjavil, da je za hodočinstvo občine dobro preskrbljeno, kajti od zgoraj se vidi bolje, nego od spodaj. Občinski očetje bi moral biti vzvišeni nad svojimi občani.

Mesto slamnatih vdov

Catterick Camp, največja angleška posadka na svetu, je zdaj sredisko slamnatih vdov. Mnoge vojaške akcije, ki je Anglija istočasno zapletena v njo v svojih kolonijah, zlasti pa krvavi nemir v Palestini, so imeli za posledico, da se je normalno število posadke 16.000 mož skrčilo na približno 2.000. Vsi drugi vojaki so v kolonijah, kjer se ta slikoviti kraj razvija. Tudi vprašanje prometa, ki zadnja leta teži občinski odbor, so hoteli obravnavati.

V posadki so pa ostale žene mnogih vojakov in samo nekateri so pristale na predlog angleške vlade, ki jim je objubila skromne doklade, če se vrnejo k staršem in ostanete pri njih, dokler se ne vrnejo možje iz kolonij. Večina žen je rajo ostala v Catterick Campu, kjer imajo največje veselje, kadar prispe počitki v koloniji. To so najlepši trenutki slamnatih vdov. Da bi se pa tudi sicer vsaj nekaj razvedrile in pozabljale na svoje tožave, morajo angleške oblasti skrbeti za posebne zavade. Z ženskami je kriz, če se dolgočasno, še posebno težko je pa ustreži slamnati vdovam tam, kjer tudi sicer primanjkuje možih.

V RUSIJI
Ivan Ivanovič gre v cerkev in sreča sponoma komunistično Abelsohna. Abelsohn ga pozdrjuje vpraša: za koga zdaj molijo in muži vse prestrašen odgovor:

— Za sovjete, tovarniške.
— A prej si molil za carja, kaj ne?
— Da, tovarniški komisar, za carja sem molil.
— Ali pa veš, kaj se je zgodilo s carjem?
— Vem in baš zato molim zdaj za sovjete — odgovori mužik.

Bila je vredna oboževanja zaradi svoje lepot, čistosti in duhovnosti. Ime ji je bilo Valerija. Vse je mrtvo v meni, gospod, toda če izgovorim to ime, ves zadrghtim. Ceprav sem se oženil, nisem mogel prekiniti razmerja z njo. Priznati moram, da je bila neznašna že sama misel na sramotno delitev ljubezni. Takrat me je nedvomno ljubila. Najnovejša razmerje se je nadaljevalo. Moja žena in moja ljubica sta postali istočasno materi. To naključje me je privelo na nesrečno misel, da bi žrtvoval svojega zakonstega sina nezakonskemu. Obvestil sem o tem naklepnu Valerijo. V moje veliko presečenje je ga odločno in s studom odločil. V njem je bil spregovoril materinski čut. Ni se hotela ločiti od svojega otroka.

Kot spomin na svojo strastno ljubezen sem hranil pisma, ki mi jih je takrat pisala. Nocoj sem jih zopet prečital. Kako naj si pojasmim, da nisem polagal nobene važnosti ne na njene razloge, ne na njene prošnje? S tem, da me je bila strastna ljubezen zasledila. Menda je slutila nesrečo, ki me je danes zadevala. Toda takrat sem prisel v Pariz in imel sem na njo odločil vpliv. Zagrozil sem, da jo zapustim, da me ne bo nikoli več videla in ukončila se je. Zamenjava je